

Cieņa un godbijība

Margareta S. Liferta

Pirmā padomniece Sākumskolas vispārējā prezidijā

Mums ir arī jāattīsta savās mājās un klasēs cieņa citam pret citu un godbijība pret Dievu.

Pēdējā nodaļa Jāņa evaņģēlijā stāsta par īpašu sarunu starp Pēteri un augšāmcelto Kristu. Glābējs jautā trīs reizes: „Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?” Un katru reizi, kad Pēteris apliecina Glābējam par savu mīlestību, Jēzus viņam saka: „Gani Manus jērus. ... Gani Manas avis.”¹

Šodienas pasaulē liela nepieciešamība ir spēcināt mūsu bērnu un jauniešu dvēseles ar “dzīvo ūdeni”² un “dzīvības maizi.”³ Līdzīgi Pēterim, arī mēs mīlam To Kungu, tādēļ mūsdienu vecāki un vadītāji uzcītīgi strādā, lai iedvestu katrā sirdī liecību par Jēzu Kristu un Viņa evaņģēliju. Mēs mācām savās mājās, misijās un mūsu Baznīcas ēkās un klasēs. Mēs gatavojamies un aicinām Garu būt ar mums. Bet, lai būtu patiesi spējīgi ganīt Viņa jērus un spēcināt Viņa avis ar liecību un Garu, mums ir arī jāattīsta savās mājās un klasēs cieņa citam pret citu un godbijība pret Dievu.

Šodien es vērsos pie vecākiem, skolotājiem un vadītājiem, lai strādātu kopā un mācītu, sniegtu piemēru un veicinātu cieņas un godbijības standartus, kas stiprinās mūsu bērnus un jauniešus, un lai aicinātu savās mājās un sanāksmju namos pielūgsmes garu.

Ļaujiet man teikt, ka mūsu spēja rādīt piemēru godbijībai pret Dievu tiek stiprināta, kad mēs izrādām cieņu cits pret citu. Mūsdienu sabiedrībā pieklājības, cieņas un laipnības standartiem tiek uzbrukts no visām malām un no visa veida plašsaziņas līdzekļiem. Mūsu kā vecāku un vadītāju piemērs cieņai citam pret citu ir ļoti būtisks mūsu jauniešiem un bērniem, jo viņi skatās ne tikai plašsaziņas līdzekļus — viņi skatās uz mums! Vai mēs esam tādi piemēri, kādiem mums jābūt?

Uzdodiet sev šos jautājumus. Vai es esmu cieņas piemērs savās mājās pēc tā, kā es iztuos pret tiem, kurus visvairāk mīlu? Kāda ir mana uzvedība sporta pasākumos? Ja manam bērnam ir nesaskaņas ar skolotāju, treneri vai biedru, vai ieklausos abās iesaistītajās pusēs? Vai es izrādu cieņu pret citu cilvēku īpašumu, kā arī rūpējos par savējo? Kā es atbildu tiem, kam es nepiekrītu reliģijas, dzīvesveida vai politikas jautājumus?

Kad mēs, kā vecāki un vadītāji, rādām piemēru un mācām cieņu pret citiem, mēs apliecinām mūsu bērnu sirdīm, ka katrs no mums patiesi ir Dieva bērns un mēs visi esam brāļi un māsas mūžībā. Mēs vērsīsim uzmanību uz to, kas mums ir kopīgs — uz sirds īpašībām, kas Dieva ģimeni sasaista kopā, nevis uz mūsu atšķirībām.

Cieņa pret citiem un godbijība pret Dievu ir radniecīgas. To saknes ir pazemība un mīlestība. Prezidents Deivids O. Makejs teica, ka “godbijība ir dziļš cieņas un mīlestības sajaukums,”⁴ un elders Perijs mācīja, ka “godbijība plūst no mūsu cieņas pret Dievību un tās pielūgšanas.”⁵ Šo jēdzienu Sākumskolas bērni iemācās, dziedot Sākumskolas

dziesmas pantu:

*Godbijība ir kas vairāk kā klusa sēdēšana;
Tā ir domāšana par Tēvu debesīs
Un sajūtas, kas rodas, domājot par Viņa svētībām.
Esmu godbijīgs, jo godbijība nozīmē mīlestību.”⁶*

Tomēr godbijīga uzvedība vairumam bērnu nav dabiska tieksme. Tā ir īpašība, ko iemāca vecāki un vadītāji caur savu piemēru un apmācot. Bet atcerieties, ja godbijība sakņojas mīlestībā, tad arī tās mācīšana sakņojas tur. Bargums, kad mācam, izraisa aizvainojumu, nevis godbijību. Tādēļ sāciet agri ar saprātīgām gaidām. Gadu vecs bērns var iemācīties sakrustot rokas uz krūtīm un sagatavoties lūgšanai. Taču tas prasa laiku, pacietību un konsekveni. Atcerieties, ka mēs ne tikai mācām bērnam viņa pirmās godbijības stundas, bet bērns arī apgūst pirmos centienus pašdisciplinēšanā.

Šis mācīšanas un pašdisciplinēšanas process turpinās rindiņu pēc rindiņas, priekšraksts pēc priekšraksta. Tādējādi bērns iemācās būt godbijīgs lūgšanu un Svētā Vakarēdiena laikā. Sanāksmes laikā viņš sēž līdzās saviem vecākiem. Tad vēlāk viņš pieaug un mācās gavēt, ievērot gudrības vārdu, izdarīt labu izvēli interneta lietošanā, un ievērot šķīstības likumu. Mēs katrs pieaugam savā spēkā, kā arī sapratnē. Mēs svētām savus bērnus un jauniešus, kad esam piemēri, mācam un iedrošinām viņus šajā procesā, jo savaldība ir ne tikai pašcieņas saknes, tā ir arī būtiska, lai aicinātu Garu, kas māca, apstiprina un liecina.

Es atceros runu, ko prezidents Boids K. Pekers teica konferencē pirms gandrīz 20 gadiem, kas saucās “Godbijība aicina atklāsmi.”⁷ Šī frāze ir palikusi manā sirdī visus šos gadus. Tā atgādina man, ka mums ir jārada savā sirdī, mājās un sanāksmēs godbijības vietas, kas aicinās Garu, lai tas mierinātu, vadītu, mācītu un liecinātu. Jo tad, kad Gars liecina katram no mums, ka Dievs ir mūsu Tēvs un Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs, tā būs tā atklāsmē, kas aicinās patiesu godbijību, kas dzimst no mīlestības un dziļas cieņas.

Ko mēs, kā vecāki un vadītāji, varam darīt? Mēs varam būt godbijības piemēri, kad mēs pazemīgi lūdzam, lietojam pienācīgu lūgšanas valodu un atbilstoši izrunājam Dievības Vārdus. Mēs varam attiekties pret Rakstiem ar cieņu un mācīt mācību no tiem ar pārlicību.

Godbijība palielināsies, kad mēs izrādīsim pienācīgu cieņu ne tikai pret Augstākajiem pilnvarotajiem, bet arī pret vietējiem priesterības un palīgorganizāciju vadītājiem. Mans staba prezidents ir dārgs draugs vairāk nekā 30 gadus, un kā draugi mēs vienmēr esam saukuši viens otru vārdā. Taču tādēļ, ka viņš kalpo priesterības vadības aicinājumā — sabiedrībā un, protams, Baznīcā — es apzināti cenšos saukt viņu par prezidentu Porteru. Mācīšana bērniem un jauniešiem, ka vadītāji ir jāuzrunā kā prezidents, bīskaps, brālis un māsa, veicina godbijību. Tas arī māca patiesību, ka vadītāji ir Dieva aicināti un viņiem ir svēti pienākumi.

Kā vecākiem un vadītājiem mums ir jārada godbijīgas uzvedības piemērs mūsu baznīcas sanāksmēs. Mūsu sanāksmju nami ir paredzēti daudzām, dažādām funkcijām, taču svētdienās tā ir pielūgšanas vieta. Mēs pulcējamies, lai atjaunotu derības, kas dziedinās mūsu dvēseles. Mēs nākam, lai mācītos doktrīnu un stiprinātu liecību. Misionāri atved savus klausītājus. Tikai godbijīgā attieksmē Gars spēj apliecināt evaņģēlija patiesības, kas nāk no Dieva vārda, mūzikas, liecības un lūgšanas.

Mēs esam draudzīgi cilvēki un mēs mīlam cits citu, taču godbijība pieaugs, ja mūsu sarunāšanās notiks koridorī un ja Svētā Vakarēdiena sanāksme sāksies ar prelūdiju, nevis ar sākuma lūgšanu. Mēs veicinām godbijību, kad mēs iznesam raudošu bērnu no zāles un atrodam citu telpu, kurā mēs varam turpināt klausīties sanāksmi, līdz bērns ir nomierināts vai slikta uzvedība ir novērsta. Godbijība nozīmē arī mūsu mobilo telefonu izslēgšanu. Īsziņu rakstīšana vai sūtīšana baznīcas sanāksmē ir ne tikai negodbijīga — tā ir traucējoša un liecina par cieņas trūkumu pret apkārtējiem. Un tā, mēs esam godbijības piemēri, piedaloties sanāksmēs, klausoties runātājos un kopā dziedot Ciānas dziesmas.

Mūsu skolotājiem Sākumskolā, Svētdienas skolā un jauniešu programmās ir unikālas iespējas mācīt un būt cieņas un godbijības piemēriem. Ļaujiet dalīties dažos ierosinājumos.

Vispirms, mīliet tos, kas ir jūsu klasē. Bieži bērnam, kas vissliktāk uzvedas, visvairāk ir nepieciešama jūsu mīlestība.

Atvēliet laiku, lai paskaidrotu, kas ir godbijība un kādēļ tā ir svarīga. Parādiet Glābēja attēlu. Paskaidrojiet, kāda uzvedība ir pieņemama, un tad esiet mīlošs un nemainīgs, ne tikai veicinot to, bet arī sagaidot to.

Esiet sagatavojušies. Sagatavojiet ne tikai materiālu, bet sagatavojieties pats mācīt ar Garu. Daudzas godbijības problēmas var tikt atrisinātas, kad ir labi sagatavota stunda, kurā piedalās studenti.

Parunājiet ar to bērnu vecākiem, kam ir invaliditāte, lai noteiktu saprātīgas gaidas no viņu bērna, jo katrs bērns ir pelnījis iespēju progresēt.

Izmantojiet draudzes resursus, kas palīdzētu. Bieži, ja ir godbijības problēma ar bērnu vai jauniešu, pastāv godbijības problēma draudzē. Dariet zināmas savas bažas draudzes padomē, kur draudzes vadītāji var sadarboties, lai palielinātu cieņu un godbijību katrā līmenī.⁸

Pirms gadiem prezidents Pekers apsolīja Tā kunga svētības tiem, kas godbijīgi pielūdz. Noteikti šie apsolījumi attiecas uz šodien: “Lai gan mēs neredzam tūlītēju, brīnumainu pārvērtību, tomēr tikpat droši, cik tas Kungs dzīvo, nāks klusa pārvērtība. Garīgais spēks katra Baznīcas locekļa dzīvē un Baznīcā pieaugs. Tas Kungs izlies Savu Garu pār mums vēl bagātīgāk. Mēs būsim mazāk satraukti, mazāk apjukuši. Mēs iegūsim atklātas atbildes uz personīgām un ģimenes problēmām.”⁹

Es ticu pravieša solījumiem. Es zinu, ka man ir mīlošs Debesu Tēvs un ka Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir mans Glābējs. Es lūdzu par to, lai mūsu pieaugošā godbijība atspoguļotu mūsu dziļāko mīlestību pret Viņiem un uzlabotu mūsu centienus ganīt Viņu avis, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Jāņa 21:15–17.

2. Skat. Jāņa 4:10–14.

3. Jāņa 6:48.

4. David O. McKay, *Conference Report*, 1967. g. aprīlis, 86.

5. L. Tom Perry, „Serve God Acceptably with Reverence and Godly Fear,” *Ensign*, 1990. g. novembris, 70.

6. “Reverence Is Love” *Children’s Songbook* 31.

7. Skat. Boids K. Pekers, „Reverence Invites Revelation,” *Ensign*, 1991. g. nov., 21–23.

8. Skat. *Teaching, No Greater Call* (1999), 79–87.

9. *Ensign*, 1991. g. nov., 23.